Pregaria.cat

Entrada

Pujada a la Pica d'Estats: Pau

Va ser una idea genial. Potser un xic arriscada; però els quatre amics en acabar aquell sopar ho tenien clar. Pujarien a la pica d'Estats, el cim més alt de Catalunya, que supera els 3000 metres per posar-hi un menut pessebre en miniatura uns dies abans de Nadal. Va ser necessari preparar un bon equip d'alta muntanya, estudiar bé la meteorologia, prendre totes les precaucions i mantenir l'ànim engrescat i constant.

Sóc el Pau. Quan era petit no m'agradava el meu nom, però ara m'encanta. És curt, ràpid i té personalitat. Pau, una P, una A i una U. Tres lletres i, mare meva, quina història més llarga!!

Tenia unes ganes boges de pujar a La Pica. N'estic tip de la tesina; si algú mirés la meva habitació es moriria d'un infart. Quan vaig tancar la porta de casa tenia unes ganes infinites de cridar: adéu... ja era hora... me'n vaig!!

Mentre hem anat pujant m'ha anat venint la serenitat, la "pau", je, ja... Té gràcia que al Pau li vingui la pau. La neu, la boira, el vent, els graus sota 0, i aquests amics... és massa. També ara cridaria molt fort, fins a treure els pulmons per la boca... fantàstic, sou fantàstics!

Potser penseu que estic una mica tocat del cap, i de veritat ho entenc, perquè quan se'm dispara la ment i la sang em vull, no sé què em passa, però em vénen unes ganes de viure incontenibles i il·limitades. Però també sóc seriós, capficat i metafísic.

Vaig tenir un professor de filosofia quan feia segon de batxillerat que em va ensenyar a pensar, a ficar-me cap a dintre i a preguntar-me la raó de quasi tot. Quin any!! Esperava les seves classes com una autèntica festa de la raó i de la lògica. Vaig dubtar de tot. Sempre hi havia un interrogant sense resposta. Fins que una tarda ens vàrem trobar per casualitat. Es veu que ell tenia temps i ganes de caminar i jo més ganes de preguntar-li sobre tot, humà i diví.. Fins que a la cantonada del carrer de Còrsega, parats enmig de la vorera, em va dir: *mira Pau, et faré una confidència, quan jo feia el doctorat de filosofia era agnòstic, però en el fons cercava un sentit per tot plegat... i saps on el vaig trobar?... doncs, en les benaurances de Jesús!!*

Ja veieu, i ara sóc aquí, pujant el pessebre a dalt de tot dels Pirineus, i quan recordo el meu profe, m'emociono.

Senyor, quan falta ja tant poc pel Nadal, no saps com t'agraeixo el fet d'haver posat en el meu camí aquell home savi, intel·ligent i senzill. Ell no ho sap. Mai li he dit, però em mancava una empenta. Aquella nit, ja deu fer cinc anys, vaig llegir les benaurances... i em vaig dit: Prou, Pau... és això. I ja veus, aquí estic en aquest advent pujant i pujant... i de veritat, Déu meu, sóc feliç a tope.

Jesús Renau sj